

fordre ærede Medlemmer af Thinget til for dem selv at overveje, hvad der er forstandigt at gjøre, og jeg har tilladt mig at bede dem om at overveje med dem selv, om det dog ikke, naar man tog alle Omstændigheder med i Betragtning, vilde være klogeft og forstandigt nu at tage, hvad man kunde faa, istedetfor at jage efter Noget, som man ikke kan faa. Jeg tror, det er ubilligt af den ærede Ordfører at tage mig en saadan Bøn ilde op, saameget mere som han selv, hvis jeg ikke tager meget feil, undertiden taler paa selv samme Maade til Thinget. Hvad der er ham tilladt, er det maaske ubefkedent af mig at forlange Tilladelse til ogsaa for mig, men i hvert Fald burde den ærede Ordfører for Flertallet dog være den Sidste til at bebreide mig det. Hvad selve Sagens Realitet angaar, skal jeg kun sige et Par Ord overfor den ærede Ordfører. Han bemærkede, at jeg havde taget feil, forsaavidt jeg havde sagt, at den væsentligste Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet laa i §§ 5 og 6. Ganste saaledes har jeg dog heller ikke sagt, hvorimod jeg udtalte, at den væsentligste og egentlige Forskjel mellem Mindretallet og Flertallet fremtraadte gjennem §§ 5 og 6, og det tror jeg virkelig kan siges. Det nemlig, som maa siges at være det Karakteristiske for Mindretallets Forslag til §§ 5 og 6, er, at man vil drage et vist Overflud af de kirkelige Indtægter, o: af de Midler, som hidtil have henligget til kirkelige Diemed, ind i Statskassen for at disponere over dem paa den Maade, som omtales i de enkelte Bestemmelser i Paragraferne, hvorimod det Giendommelige for Flertallets Forslag er, at man ikke vil nøies med at drage en Del af disse kirkelige Indtægter, nemlig hvad man kan faa ind ved at besklippe de største Kald osv., men vil have alle Indtægterne ind i Statskassen. Jeg tror ikke, at det kan benegtes, at dette er Hovedadskillelsen mellem Flertallets og Mindretallets Opfattelse. Yderligere skal jeg ikke opholde mig ved disse Paragrafer, men kun sige, at naar den ærede Ordfører htrede, at den Fond, som skulde stables ved disse Paragrafer, vil blive holdt fuldstændig udenfor Bevillingsmagten, saa er dette en høist mærkelig Udtalelse overfor den

Omstændighed, at disse Paragrafer udtrykkelig bestemmer, at denne Fonds Indtægter og Udgifter skulde optages i Finantsloven paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget. Jeg forstaar saa ikke, hvorledes de kunne siges at falde udenfor Bevillingsmyndigheden. Den ærede Ordfører mente sagtsens, at Bevillingsmyndigheden ikke har fuldstændig og uindskrænket Raadighed over disse Midler, forsaavidt som det er Forudsætningen, at disse Midler, skjøndt de optages paa Finantsloven ligesaavel som Statens andre Midler, dog kun skulde kunne anvendes paa en vis Maade. Er dette den ærede Ordførers Mening, maa jeg imidlertid tillade mig den Bemærkning, at der da om dette Forhold ikke vil komme til at gjælde Andet, end hvad der gjælder i mangfoldige andre Forhold. Der vil ikke komme til at gjælde Andet herom, end hvad der i Virkeligheden gjælder, naar man stiller sig overfor de mange Lønningslove, som fastslaa, hvorledes betydelige Midler skulde anvendes. Man kan gjerne sige, at enhver Lønningslov binder Bevillingsmagten, ligesaavel som Bevillingsmagten bindes ved dette Lovforslag, dersom det maatte blive vedtaget, forsaavidt som nemlig Bevillingsmagten maa forudsættes at ville bevilge, hvad de af Lovgivningsmagten vedtagne Love udkræve. Men dersom den ærede Ordfører nu vil sige, at Lønningslovene ikke udelukke Bevillingsmyndigheden fra, hvis der dertil findes Anledning, at tilfidesætte Lovene og disponere over Midlerne paa anden Maade, end de bestaaende Love medføre og tillade, saa siger jeg: Vil og kan Bevillingsmyndigheden gennem Finantsloven tilfidesætte givne Love, saa kan Bevillingsmyndigheden ogsaa heri gjøre det, om ogsaa den Lov maatte komme ud, som der her er Spørgsmaal om. Det, som skulde binde Bevillingsmyndigheden, skulde jo være Lovene, men kommer man først til den Antagelse, at Bevillingsmyndigheden kan tilfidesætte Lovene og paa Finantsloven for det enkelte Finantsaar bestemme, hvad der skal gjøres med Statens Midler trods Lovene, saa maatte Bevillingsmyndigheden, forsaavidt ogsaa kunne gjøre det i dette Forhold, om ogsaa denne Lov maatte blive af det Indhold, som her er Spørgsmaal